

נספח 2-סיפור ומילים לגנגל ספיד

אחחח איזה יום נפלא! השמש זורחת, שמיים כחולים, ציפורים מצייצות מכל עבר וסנאים מקפצים על עץ האשוח שמשמאלי. היה זה יום סתווי, עלי שלכת נשרו מן העצים שמסביבי, ונחליאלי עף לי מעל הראש. קבוצה של 41 ילדים עברו לידי מחייכים וצוחקים ביניהם, כנראה הם חוזרים מבית הספר "נתיב התורה" שנמצא פה ליד... רוכבי אופניים נסעו בשביל לידי כשהם מעיפים את עלי השלכת האדומים שהתאספו מסביבי. אה! הנה דני, יושב שם באמצע המזדרכה. מסכן, אומרים שיש לי איזה מחלת נפש, בגלל זה הוא לובש חולצה אדומה וארוכה, מגפיים כחולות ומכנסיים קצרות בצבע ירוק.... עוד רגע אני מגיע למכולת, שם אפגוש את רמי, בעל המכולת, שכנראה יציע לי שוב לקנות 3 מקופלות בשניקל (שני שקל) אבל הפעם אני לא אקנה! אמא ביקשה שאקנה חלב, לחם, קצפת, שמפו, גבינה וביצים! לא יותר! אח, איך בא לי על 'טילון' או איזה 'כיפלי'... אהה! הנה המכולת אני מקווה שלא אשכח כלום ממה שאמא ביקשה.

מקפצים	ציפורים	זורחת
אופניים	בית הספר	41 ילדים
חלב	בעל המכולת	מכנסיים קצרות
נחליאלי	נשרו	יום סתווי
חולצה אדומה	עלי השלכת	מעיפים
אשכח	שמפו	טילון

נספח 1-

"כבר כילדה אהבתי פאזלים. אהבתי לחבר חתיכות זו לזו. ובעצם, זה מה שאני עושה עד היום", פותחת חני ליפשיץ את המופע שלה. יום שלישי, שמונה וחצי בערב, בית העם ברחובות. כ-800 נשים בקהל מקבלות במחויאות כפיים סוערות את שליחת חב"ד בנפאל, אחת ממרכיבות הפאזלים הגדולות בעולם היהודי. עשרים אלף מטיילים ישראלים מכל הסוגים עוברים בביתה מדי שנה, ורבים מהם רואים בה סוג של אימא.

בין טרק לטרק נפרש על הבמה הפאזל הישראלי המרתק. "יש לנו הרבה מה ללמד את הישראלים בישראל", היא אומרת לקהל. "בקטמנדו למדתי את הדיבר ה-11: לא תשפוט. את לא יודעת מי האדם שעומד מולך, את לא יודעת מה המסע שהוא עבר בחייו. את פוגשת אדם לשבריר שנייה מתוך מארג חיים שלם. תנסו להתחבר אליו, לתת לו משהו".

היא מספרת על מאחורי הקלעים של ליל הסדר שהם מנהלים, שמתארחים בו כאלפיים איש ("ליל הסדר הגדול בעולם מאז יציאת מצרים"), ומשתפת גם ברגעים מרגשים במיוחד: שיחות הסקייפ שלה עם רבקי הולצברג ז"ל, שנרצחה בפיגוע בבית חב"ד במומבאי. מתברר ששתי השליחות היו חברות קרובות, דיברו כל יום, ונתנו זו לזו כוח.

הנשים בקהל, מכל המגזרים, צוחקות ובוכות יחד איתה. "אני לא כזאת מיוחדת", היא אומרת כשאני שואלת אותה אחרי ההצגה מה המסר שלה. "אני רוצה לומר בערב הזה שכל אחד יכול להיות שליח, כל אחד יכול לקדם ערבות הדדית, לא צריך להרחיק עד קטמנדו".

(סיוון רהב מאיר, אחרי שיחה של חני ליפשיץ)

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בס"ד

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בס"ד

מביטול תורה. בשיעורו לאחר כמה ימים, העיר על כך הרב אלישע בחריפות לא אופיינית ואמר שהיה על כל התלמידים ללוות את הנפטרת להר המנוחות ולא לחזור לשיבה.

לחיצת ידו הייתה תמיד חזקה כברזל.

כשהתייעצו אתו שני תלמידים ביחס לתלמיד שהתרחק מקיום תורה ומצוות ומה יוכלו לעשות כדי לקרבו בחזרה, ענה ואמר שהתורה היא תורת אמת גדולה, ושלעיתים אנחנו לא יודעים איך להסביר ולהעביר לאחרים את כל הטוב שבה. בענייני שידוכים אמר לא למהר לפסול, ואפילו אם הרגש לא מתעורר לקשר משמעותי במפגשים הראשונים.

כשעבר מדירתו השכורה לדירתו הקנויה, שמח על כך והדגיש בפנינו את ההבדל שבין השכירות הארעית לקניין הקבוע.

באחד השיעורים, כשאביו היה נוכח בבית במהלך השיעור, ביקש מכל אחד מאתנו בשקט, להתייחס לאבא ולברכו לשלום.

דרכו הייתה תמיד לחזק לעודד ולתת הרגשה טובה לכל אחד ואחד, וכך במהלך שנת האבל על אביו, בשנת תשנ"ה, כשלא יכול היה להשתתף בחתונות התלמידים באופן הרגיל, אמר לאחד התלמידים שהתחתן באותה שנה: "דווקא אצל אלה שכל כך הייתי רוצה להיות בחתונתם, אני לא יכול להיות".

כחלק מדרכו לעודד ולתת הרגשה טובה לכל אחד ואחד, פנה פעם לאחד התלמידים שלא בלט במיוחד ואמר לו: "ממך יצא בעתיד משהו גדול".

היה מדגיש כל הזמן ש"אנחנו לא רוצים להיות בינוניים".

כשנפתח בפניו פתח ללמד לא רק שיעורי אמונה, אלא גם שיעורי גמרא, שמח על כך מאוד ואמר שלפעמים הקב"ה מזמן לאדם מה שהוא מבקש ושואף אליו זמן רב.

(גיל קלינשפיז)

נספח 3-

"צריך לתת הכול... אם אתה אוהב, אז עד הסוף. אם אתה חבר, אז עד הסוף. ואם אתה בצבא בקרבי, אז אתה עד הסוף שם ונותן הכל... זה מה שנקרא במילים גבוהות (אני לא יודע אם אתה תאהב את זה) מסירות נפש, וזה בא לומר שאתה נותן מהגוף שלך, מהכוח שלך, מהכסף שלך, מהלב שלך למען מישהו או משהו אחר שהוא לא אתה! והמיוחד ביותר זה שאתה לא עושה את זה מדי פעם, אלא כל הזמן, מדי יום ביומו, דקה דקה".

(אלירז פרץ)

נספח 4-

תמיד היה מדגיש את ההסתכלות הכללית בתור מדרגה עליונה הרבה יותר מההתכנסות וההסתכלות הפרטית, ובין השאר היה אומר לשנות ולשיר את מילות השיר "יהי החודש הזה" בהוספת המילים "וישמע בבית זה ובכל בתי ישראל קול ששון וקול שמחה"

מפני ענוותו הרבה, במשך שנים רבות לא הסכים שנקליט את שיעוריו מפני ענוותו הרבה, במשך שנים רבות לא הסכים בשום פנים ואופן שנקרא לא "הרב"

כשהועלתה בפניו הצעה לשמש בתפקיד חינוכי משמעותי שדרש ממנו לעזוב את מסירת השיעורים בישיבת "מרכז הרב", התייעץ על כך ארוכות עם כל קבוצות התלמידים שלימד, כאילו היו חבריו.

לאחר שהחליט להמשיך את שיעוריו בישיבה ולדחות את ההצעה שהוצעה לו סיפר שאדם יושב ועמל כמה שעות בשבת קודש על לימוד הגמרא, וכשמסיים ללמוד וסוגר את הגמרא, המחשבה הראשונה שעולה בראשו בעניין המדובר, היא ההחלטה שאותה הוא מקבל על עצמו.

היה מדגיש בפניו שליל שבועות הוא לילה מיוחד שצריך ללמוד בו לימוד מיוחד בהלוויית חמותו של הרב מגנס היו תלמידים רבים שליוו את המיטה לאורך רחוב הישיבה (בן דור- הרב צבי יהודה) ולאחר מכן חזרו לסדר ערב בישיבה כדי להימנע